

Curaçao

Wij zijn er klaar voor.

Dichter bij elkaar.

Examenoppepper Colegio Arubano

Tekst en foto's door Christel Cosijn en Richelle van den Dungen Gronovius

Colegio Arubano streeft ernaar om jaarlijks het beste uit haar examenkandidaten te halen. Vorig jaar wees een enquête uit dat ruim 80 procent van de deelnemers extra 'motivational talk' op prijs stelt. Begin november kreeg de school hulp van de Heart Centred Leadership Foundation (HCLF). Oprichtster Siouxsie Kock daagde met haar motivatieprogramma de leerlingen uit om zelf verantwoordelijkheid te nemen voor een succesvol (studenten)leven. Binnen enkele minuten veranderde zij een zaal vol slaperige tieners in een krachtveld. Hoe flikt ze dat?

De eerste schoolexamenperiode heeft al weer plaatsgevonden, ook op Colegio Arubano. Dit betekent ook dat de eerste resultaten binnen zijn. Deze zijn allesbehalve doorslaggevend want er zijn nog drie schoolexamenperiodes en een Centraal Examen te gaan. Lage cijfers kunnen een demotiverende rol spelen evenals onzekerheid en het ontbreken van

zelfkennis. Het vereist immers moed om een klasgenoot om hulp te vragen of om voor jezelf op te durven komen. Om de examenkandidaten in hun kracht te zetten deed Colegio Arubano een beroep op Kock. Wij namen een kijkje in haar motivatiekeuken.

Het is half 8. De motivatieochtend is aangebroken. Kock en haar jonge assistenten zijn er klaar voor. In de kleine zaal van Cas di Cultura dreunt de wijde cirkel van stoelen vrolijk mee op een opzweepende beat. Lichtelijk ongeïnteresseerd druppelen de jongens en meisjes onder leiding van hun mentor binnen. Verstoord kijken ze op wanneer ze de felverlichte ruimte binnenstappen. Duidelijk is dat zij zich liever nog een keer hadden omgedraaid in hun bed.

Maar als iedereen eindelijk heeft plaatsgenomen gebeurt er iets opmerkelijk. Kock neemt de microfoon en binnen twee minuten brengt ze de groep tot leven. Onderuitgezakte leerlingen gaan plots rechtop zitten, alsof ze iets leuks verwachten. Er wordt hier en daar gere-

geerd. Sterker nog, er wordt gelachen om haar grapjes. Blijkbaar wordt er geluisterd. De eerste opdracht lijkt simpel: 'loop naar je klasgenoten en begroet ze uitbundig'. Begroeten, oké, maar uitbundig begroeten? Op deze leeftijd is het niet bepaald cool om emoties te tonen. Maar ze doen het. De begroetingen gaan veelal gepaard met een bepaalde ontlading. Een ontlading die bij sommige leerlingen vrij explosief van aard is. Ze knuffelen er op los of slaan elkaar bijna een schouderbreuk. Wat gaat er schuil achter dit gedrag? Als je goed kijkt naar hun lichaamstaal vinden ze het best eng. Je ziet ze bijna denken: 'Stel dat iemand mijn uitgestoken hand niet aanneemt? Of me wegduwt als ik hem wil omhelzen? Stel dat iemand ruikt dat ik vanochtend geen tijd had om te douchen? Of mijn puistje ziet? Stel dat...?' Tieners en onzekerheid horen bij elkaar. Blijkbaar voelen ze zich veilig genoeg om de opdrachten uit te voeren. Er valt ons nog iets op. Zodra Kocks stem weer door de microfoon klinkt worden ze zo mak als lammetjes en luisteren naar haar uitleg voor de volgende opdracht: 'Of ze elkaar ook kunnen begroeten op een verlegen manier, als bitch en als Best Friends?' Sommige leerlingen pakken hun kans om een knuffel of een schouderklopje aan hun mentor te geven. De opdrachten volgen elkaar in hoog tempo op, steeds ondersteund door de bonkende stuwendende muziek. Spelenderwijs leidt Kock de leerlingen steeds verder uit hun comfortzone. Tijdens een stoelendansachtig onderdeel verwisselen ze meerdere malen van plaats. Ongemerkt wordt hun - gebruikelijke - aandacht voor elkaars verschillen, verschoven naar aandacht

voor elkaars overeenkomsten. Met een ingevulde vragenlijst over hobby's, tv-programma's en andere dingen die ze leuk vinden, gaan ze op zoek naar anderen met vergelijkbare antwoorden. Het liefst onbekenden. Na een paar minuten wordt de boodschap duidelijk: 'Ook al ken je elkaar niet, of zie je er anders uit, dat betekent nog niet dat je geen overeenkomsten kunt hebben'.

Ook het zelfleiderschap krijgt aandacht. Hoe motiveer je jezelf? Maakt commentaar van leeftijdgenoten je strijdbaar of ontnemt die juist je kracht? In willekeurig gevormde groepjes bedenken ze een toneelstukje.

Na een korte oefenfase worden de toneelstukjes opgevoerd. Aan de lachsalvo's te horen zijn de gespelde situaties herkenbaar. De ochtend wordt afgesloten met 'toxic river'. Per groep moeten ze in een beperkt aantal stappen de 'toxic river' oversteeken. Door deze beperking moeten ze een beroep doen op elkaar. De lichtere meisjes klimmen zonder aarzeling op de rug bij de binken uit de klas. Het

toont dat je elkaar nodig hebt om verder te komen.

Heeft Kock haar doel bereikt? Hebben de leerlingen van deze motivatieochtend geleerd dat zijzelf de macht hebben om een positieve bijdrage te leveren, zowel aan hun eigen leven als aan de maatschappij? De enquête-uitslag is nog niet bekend, maar de leerlingen die wij spraken vonden de ochtend erg geslaagd. Ze hadden lol met elkaar en alles was positief en respectvol verlopen. Vooral de stoelendans en de 'toxic river' scoorden hoog. Maar leerlingen zagen geen verband tussen het motivatieprogramma en hun examenjaar.

Desondanks verlieten ze de zaal in een heel andere staat dan dat ze deze waren binnengekomen. Tijdens het samenzijn was de buitenwereld even opgehouden te bestaan en de binnenruimte veranderd in een krachtveld. Een krachtveld vol positief gestemde examenkandidaten. Het motivatieprogramma krijgt over een aantal maanden een vervolg. Voor meer informatie: heartcenteredleadership@gmail.com.

Examenkandidaat en topvoetballer Fercand weet alles van motivatie.

Siouxsie Kock begint de motivatieochtend.